

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת יִתְרוּ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י' - חלק ז'

קונטרס 277

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְא יִפְקֹון בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחְמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

גופא קדישא. אלא באינון דלא אקרונו אדם, ונפיק
מכללא דגופא.

תניא, תורי זהב נעשה לך עם נקודות הפסח,
דאתבסמו דינא ברחמי. ולית דינא, דלא הו
ביה רחמי. ועל האי כתיב, (שיר השירים א) נאוו לחייך
בתורים צוארך בחרוזים. בתורים: כמה דכתיב, תורי
זהב נעשה לך וגו'. בחרוזים: כמה דכתיב, עם נקודות
הפסח. צוארך, בכללא דנוקבא, דא מטרוניתא
אשתבח בי מקדשא דלעילא, וירושלם דלתתא
(ס"א הוא מקדשא דכלא) ומקדשא. וכל דא מדאתבסמת
בדכורא, ואתעביד כללא דאדם, ודא הוא כללא

ספר מאורות הזהר

דור עני דור האחרון הזה, אשר כמעט כל סוף חבלי משיח עבר עלינו בימינו, שהוא
נעשה סוף וקץ לכל צרותינו, ופדה יפדה את נפשותינו, ויגלה מהרה כבוד מלכותו
עלינו, וידע כל פעול פי אתה פעלתו, ויבין כל יצור פי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר
נשמה באפו ה' אלגי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה.

י. אין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים, בפרט במצוקת עם ישראל בארעא
קדישא ובגולה בכל אתר ואתר, התעוררו, חושו לקדם הגאולה עד שלא תביא הפרענות
חלילה וחס.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דְּמַהִימְנוּתָא. מַאי מְהִימְנוּתָא. דְּבַגְוִיָּה אֲשֶׁתְּכַח כָּל
מְהִימְנוּתָא.

וְתַאנָּא, מַאן דְּאֶקְרִי אָדָם, וְנִשְׁמַתָּא נִפְקַת מִנְיָה,
וּמִית, אָסִיר לְמִיבַת לֵיהּ בְּבֵיתָא, לְמַעַבְד
לֵיהּ לֵינָה עַל אַרְעָא, מִשּׁוּם יְקָרָא דְהָאֵי גּוּפָא, דְלֹא
יִתְחַזֵּי בֵיהּ קָלְנָא, דְכָתִיב, (תְּחִלִּים מַט) אָדָם בִּיקָר בַּל
יִלִּין, אָדָם דְהוּא יְקָר מִכָּל יְקָרָא, בַּל יִלִּין. מַאי טַעְמָא.
מִשּׁוּם דְאֵי יַעֲבֹדוּן הָכִי, נִמְשַׁל כְּבָהֳמוֹת נְדָמוּ. מַה
בְּעִירִי לָא הוּוּ בְּכֻלָּא דְאָדָם, וְלֹא אֶתְחַזֵּי בְּהוּ רֹחָא
קְדִישָׁא, אוּף הָכָא כְּבִעִירִי, גּוּפָא בְלֹא רֹחָא, וְהָאֵי
גּוּפָא, דְהוּא יְקָרָא דְכָלָא, לָא יִתְחַזֵּי בֵיהּ קָלְנָא.

ספר מאורות הזהר

(טז) הַגַּם שֶׁהֲרַשְׁבִּי וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ וְהַחֲבֵרָאֵי קְדִישָׁא הַקְּפִידוּ עַל הַעֲלָמַת תּוֹרַת הַחַ"ו, אֲךָ
כָּל זֶה הָיָה רַק אֵין, אֲבָל הָאֵר"י הַקְּדוֹשׁ וְהַבָּאִים אַחֲרָיו צִדְדוּ לְהַפְצֵת לַמּוֹד זֶה כַּחֲסָן
וּמִן לִישׁוּעַת עַם יִשְׂרָאֵל

א. יְדַעְתִּי גַם יְדַעְתִּי מִן עֲרַכֵּי כִי אֵין אֲנִי רְאוּי לַעֲמֹד בְּמָקוֹם גְּדוֹלִים לְעוֹרֵר עַל
לַמּוֹד תּוֹרַת הַנְּסֻתָּר, וְרַבִּים יֹאמְרוּ לְנַפְשָׁם אֵין כּוֹנְנֵת לְשֵׁם שְׁמַיִם אֲלֵא לְכַבּוֹד עֲצָמוֹ
הוּא דוֹרְשׁ, לְקַנּוּת לוֹ שֵׁם. עַל כָּל אֲצִיג לְפָנֶיךָ מִשָּׁל נִכְבֵּד שְׂרָאִיתִי בְּסִפְרֵי הַקְּדוֹשׁ אוּר
לִישְׁרִים בְּשֵׁם הָרַב מוֹרִינוּ הָרַב יוֹאֵל מוֹכִיחַ זצ"ל:

ב. מִנְהַג יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה הוּא, שְׁנוֹסְעִים מוֹכִיחִים מְעִיר לְעִיר לְהוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל.
וְרַבִּים מְהֻמָּן עִם טוֹעִים וְאֵין שׁוֹמְעִין לְדְבָרֵיהֶם, מִפְּנֵי שֶׁהֵם לּוֹקְחִים מְמוֹן בְּשִׁבִּיל
הַדְּרָשָׁה, וְאוֹמְרִים שְׂתוֹכַחְתֶּם אֵינּוּ אֲלֵא קְרָדָם לְחַפְרָא בְּהוּ וְאֵין כּוֹנְנֵת לְשֵׁם שְׁמַיִם.

בגין יקרא דשכינתא, אדדווגותא עלאה
דאדדווג ביה במשה, פתיב בניה. ואי תימא,
וקא כתיב ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו
אל משה. פלא איהו פללא חדא. ובניו, בניו
דיתרו, דהא לבתר דאתא משה לגביה, הוו
ליה בנין.

השכינה, הדדוגות העליונה
שנדדוגה במשה, כתוב בניה. ואם
תאמר, והרי כתוב ויבא יתרו חתן
משה ובניו ואשתו אל משה?
הכל הוא פלל אחד. ובניו - בניו
של יתרו, שהרי לאחר שבא אליו
משה, היו לו בנים.

והכי הוה בייעקב, דכיון דאתא לגביה דלכך,
ושוי דיוריה ביה, הוו ליה בנין. אוף
הכא משה, פיון דשוי דיוריה ביתרו, הוו ליה
ליתרו בנין וכל ביתיה אייתי עמיה, למיעל
לון תחות גדפי דשכינתא, ויתרו אמר למשה,
אני חותנך יתרו בא אליך ואשתך ושני בניה
עמה, ושני בניה פתיב, ולא כתיב ושני בניה
(ס"א ויבא יתרו חתן משה ובניו) בנין הוו ליה ליתרו,
דכתיב, (שופטים א) ובני קני חתן משה עלו מעיר
התמרים ובנוי שבק עם משה.

וכך היה בייעקב, שפיון שבא אל
לכך ושם בו את דיורו, היו לו
בנים. אף כאן משה, פיון ששם
דיורו ביתרו, היו ליתרו בנים,
ואת כל ביתו הביא עמו להכניסם
תחת פני השכינה. ויתרו אמר
למשה, אני חתנך יתרו בא אליך
ואשתך ושני בניה עמה. כתוב
ושני בניה, ולא כתוב ושני בניה
(ויבא יתרו חתן משה ובניו) בנים היו לו
ליתרו, שכתוב (שופטים א) ובני קני
חתן משה עלו מעיר התמרים.
ובניו השאיר עם משה.

ויבא יתרו חתן משה. פתח ואמר, (ישעיה ב)
והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה
אל הר יי' וגו'. האי קרא אוקמוה בכמה אתר.
אבל זמינין שאר עמין למהך ולכתתא
רגלייהו, למיעל תחות גדפי דשכינתא. לכו
ונעלה, כל טעוון דעלמא אית לון ירידה,
וקודשא בריך הוא מאן דאתדבק ביה, אית
ביה עליה.

ויבא יתרו חתן משה. פתח ואמר,
(ישעיה ב) והלכו עמים רבים ואמרו
לכו ונעלה אל הר ה' וגו'. פסוק
זה פרושהו בכמה מקומות. אבל
עתידים שאר העמים ללכת
ולכתת רגליהם להכנס תחת פני
השכינה. לכו ונעלה - כל אלילי
העולם יש להם ירידה, ומי
שנדבק בקדוש-ברוך-הוא יש לו
עליה.

אל הר יי', דא אברהם, דכתיב, (בראשית כב) אשר
יאמר היום בהר יי' יראה, דהא אברהם
קרי ליה הר. מה הר הפקירא לכל מאן דבעי
בעלמא, אוף אתר דא קדישא, הפקירא
לקבלא לכל מאן דבעי בעלמא. אל בית, דא
יעקב, דקרא להאי אתר בית, דכתיב, (בראשית כח)
אין זה כי אם בית אלהים.

אל הר ה' - זה אברהם, שכתוב
(בראשית כב) אשר יאמר היום בהר
ה' יראה, שהרי אברהם קרא לו
הר. מה הר הפקר לכל מי שרוצה
בעולם, אף מקום קדוש זה הפקר
פנגד כל מי שרוצה בעולם. אל
בית - זה יעקב, שקרא למקום זה
בית, שכתוב (שם כח) אין זה כי אם
בית אלהים.

דבר אחר, הר ובית, אף על גב דכלא חד

דבר אחר הר ובית - אף על גב
שהכל דרגה אחת, מצלה לזה מן
זה. הר לשאר העמים, כשבאים

דרגא, (דף ע' ע"א) סליקו לדא מן דא, הר, לשאר עמין, כד אתאן

להכנס תחת כנפיו. בית לישראל, להיות עמם כמו אשה לבעלה, בדיור אחד בשמחה, ורוכצת עליהם כאם על הבנים.

בא וראה מה פתוב כאן ביתרו, וכא יתרו חתן משה ובניו ואשתו אל משה וגו'. כיון שפתוב אל משה, למה פתוב אל המדבר? אל המדבר של הכל למה שהיה בא, אל המדבר. ומהו? הר האלהים, שזהו מקום לגרים להתגיר. ועל זה פתוב אל משה אל המדבר. למשה לגיר אותם ולהכניסם תחת כנפי השכינה. אל המדבר היו באים, שהוא הר האלהים, לעשות בהם נפשותם. וכן עומד אותו מקום בסוד של הר, שכל מי שרוצה זוכה בו. ונקרא גר צדק. והרי בארנו, גר - אף על גב שנדבק במקום קדוש עליון זה, כיון שעוב את עמו ואת אבותיו (ונדבק בביתו), גר (צדק) נקרא, כמי ששם מדורו במקום שלא הפירו מקדם לכן.

רוא דרוין

ואתה תחזה מכל העם. זה ספר תולדות אדם. זה ספר מאותם ספרים נסתרים ועמקים (זה ספר מאותם נסתרים ועמקים). אמר רבי שמעון, הרמתי ידי בתפלה למי שברא את העולם, שאף על גב שבפסוק הזה גלו הראשונים נסתרות עליונים, יש להתבונן ולעין בסודות של ספר אדם הראשון שמשם נמשך ספרו הגנוז של שלמה המלך.

זה - שהכל תלוי בו. זה - עץ החיים. זה - ולא אחר שגלה. (מהו) זה - כמו שנאמר (שמות יב) החדש הזה לכם ראש חדשים. זה ניסן ולא אחר.

זה ספר - להתבונן ולגלות תולדות אדם, עץ שמגלה תולדות אדם ועושה פרות להוציא עולם. זה ספר - לדעת חכמה נסתרת ועמקה, שנמסרה לאדם הראשון

לאעלא תחות גדפוי. בית, לישראל, למהוי עמהון פאתתא כבעלה. בדיורא חד בחדווה, ורביעא עלייהו פאימא על בנין.

הא חזי מה כתיב הקא ביתרו ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו אל משה וגו' פיון דכתיב אל משה אמאי כתיב אל המדבר. אלא עיקרא דכלא למה דהוה אתי אל המדבר. ומאן איהו הר האלהים דדא איהו אתר לגיורי לאתגיירא ועל דא כתיב אל משה אל המדבר למשה לגיירא לון ולאעלא לון תחות גדפי שכינתא אל המדבר הוה אתיין דאיהו הר האלהים למעבד נפשייהו.

ובנין פך קיימא ההוא אתר, ברזא דהר דכל מאן דאתי וכי ביה. ואקרי גר צדק. והא אוקימנא, גר, אף על גב דאתדבק באתר דא עלאה קדישא, כיון דשבק עמיה ואבהותיו (ואתדבק בביתו), גר (צדק) אקרי, כמאן דשוני מדוריה באתר דלא ידע מקדמת דנא.

רוא דרוין

ואתה תחזה מכל העם. (שמות יח) זה ספר תולדות אדם. דא ספר מאינון ספרין, סתימין ועמיקין, (נ"א דא ספרא מאינון סתימין ועמיקין) אמר ר' שמעון, ארימית ידי בצלו למאן דברא עלמא. דאף על גב דבהאי קרא גלו קדמאי סתימין עלאין, אית לאסתפלא ולעיינא ברזין דספרא דאדם קדמאה, דמתמן אתמשכא ספרא גניזא דשלמה מלכא.

זה: דתליא ביה פלא. זה: אילנא דחי. זה: ולא אתרא דגלי (כאי) זה: כמה דאת אמר, (שמות יב) החדש הזה לכם ראש חדשים, זה ניסן ולא אתרא.

זה ספר, לאשגחא ולגלאה תולדות אדם, אילנא דגלי תולדות אדם, ועביד איבין לאפקא לעלמא. זה ספר,

אדם ועושה פרות להוציא עולם. זה ספר - לדעת חכמה נסתרת ועמקה, שנמסרה לאדם הראשון

בְּדִיּוּקָן שֶׁל בְּנֵי אָדָם. חֲכָמָה זוּ נִמְסְרָה לְשִׁלְמָה הַמְּלֵךְ, וַיִּרְשׁ אוֹתָהּ וְכָתַב בְּסִפְרוֹ.

לְמַדְנוּ שִׁמְשָׁה הִתְקַשְׁה בְּזוֹ, עַד שֶׁבָּאָה שְׂכִינְיָה וְלִמְדָה אוֹתָהּ, וְהִיא רָאָתָה וּבִחְרָה אֶת כָּל הָאֲנָשִׁים הֶלְלוּ שְׁנָרַאִים בְּפָרְצוּף, וְשֵׁם מִשָּׂה לְמַד אֶת הַחֲכָמָה הַזֶּה וְנִכְנַס לְתוֹכָהּ. זֶהוּ שְׂכָנוֹב וְאִתָּה תַחֲזֶה מִכָּל הָעָם. הֵהוּא שְׂכָנוֹב בּוֹ (תהלים קב) וְאִתָּה הוּא וְשָׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתְמוּ. (נחמיה ט) וְאִתָּה מְחִיָּה אֶת כָּלָם.

(תהלים א) וְאִתָּה ה' מְגֹן בְּעַדִּי. וְאִתָּה תַחֲזֶה, וְתִתְבוֹנֵן בְּזוֹ. אִתָּה וְלֹא אַחֵר, לְדַעַת וְלִהְתְּבוֹנֵן בְּשִׁשִׁים רְבוּא. בְּשִׁשָּׁה צָדִידִים יֵשׁ לְהִתְבוֹנֵן. בְּדִיּוּקָאוֹת שֶׁל בְּנֵי אָדָם, וְלְדַעַת הַחֲכָמָה עַל בְּרִיָּה. וְאֵלֶּה הֵם בְּשַׁעַר, בְּעֵינִים, בַּחֲטָם, בְּשִׁפְתַיִם, בְּפִנִּים, בְּיָדַיִם, בְּאוֹתָם שְׂרֻטוֹי הַיָּדַיִם. וּבְשִׁשֶׁת הַצָּדִידִים הֶלְלוּ כְּתוּב וְאִתָּה תַחֲזֶה.

לְמַנְדַע חֲכָמָתָא סְתִימָא וְעַמִּיקָא, דְּאִתְמַסֵּר לְאָדָם קְדָמָאָה, בְּדִיּוּקָנָא דְבְנֵי נְשָׂא, חֲכָמָתָא דָּא אִתְמַסֵּר לְשִׁלְמָה מְלָכָא, וַיִּרִית לָהּ וְכָתַב בְּסִפְרוֹיָהּ.

אוֹלִיפְנָא, דְּמוֹשָׁה אִתְקַשְׁי בְּדָא, עַד דְּאִתְת שְׂכִינְתָא וְאוֹלִיפַת לִיָּה, וְהִיא חֲמַת וּבְרִירַת לְכָל אֵינּוֹן גּוֹבְרִין דְּאִתְחַזּוֹן בְּפָרְצוּפָא, וְתִמְן אוֹלִיף מִשָּׂה חֲכָמָתָא דָּא, וְעִיִּיל בְּגוֹיָהּ, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב וְאִתָּה תַחֲזֶה מִכָּל הָעָם. הֵהוּא דְכְּתִיב בֵּיהּ (תהלים קב) וְאִתָּה הוּא וְשָׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתְמוּ. (נחמיה ט) וְאִתָּה מְחִיָּה אֶת כָּלָם. (תהלים א) וְאִתָּה יי' מְגֹן בְּעַדִּי.

וְאִתָּה תַחֲזֶה, וְתִסְתַּכַּל בְּהָא. אֲנָתְ, וְלֹא אַחֲרָא, לְמַנְדַע וְלֹאסְתַּכְלָא בְּשִׁתִּין רְבוּא. בְּשִׁית סְטָרִין אִית לְאִסְתַּכְלָא. בְּדִיּוּקָנִין דְבְנֵי נְשָׂא, וְלְמַנְדַע חֲכָמָתָא עַל בְּרִיָּהּ. וְאֵלִין אֵינּוֹן בְּשַׁעַרָא. בְּעֵינִין. בְּחוֹטְמָא. בְּשַׁפּוֹן. בְּאִפִּין. בְּיָדִין. בְּאֵינּוֹן שְׂרֻטוֹטִין דְּיָדִין. וּבְשִׁית סְטָרִין אֵלִין, כְּתִיב וְאִתָּה תַחֲזֶה.

מִכָּאן וְהִלָּא אֵין תְּרַגּוּם וְהַשׁוּרָה רַחֲבָה, עַד פִּיסקָה הַמִּתְחִילָה עַד הָכָּא, כָּל אֵינּוֹן רִזִּין דְּתוֹלְדוֹת אָדָם

וְאִתָּה תַחֲזֶה, בְּשַׁעַרָא,

השלמה מההשממות (מוכא כח"א סימן מה)

בְּשַׁעַרָא, בְּגוֹנוֹנִין דְּשַׁעַרָא. בְּאֵרִיכוֹ דְּשַׁעַרָא. בְּקַמִּיטוֹ דְּשַׁעַרָא. בְּקַמִּיטוֹ דְּמַצְחָא, בְּאֵרִיכוֹ, בְּפּוֹתֵיָא. בְּשְׂרֻטוֹטִין. בְּאוֹדְנִין, בְּשַׁעַרָא דְנַחֲת עֲלֵיהּ, אוּ תַחֲוֹתֵיהּ, אוּ אַבְתְּרִיָּהּ דְּאוֹדְנִין. בְּאִנְפִּין. בְּעֵינִין. בְּגוֹנוֹנִין דְּעֵינִין. בְּקַרְיִצִּין דְּעֵינִין. וְכָל נְבִיאָא לָא הוּוּ מְשִׁיגִין לְנְבוּאָה דְּאִיְהִי בְּרַתָּא דְּמְלָכָא, וְלֹא מְשִׁיגִין לָהּ בְּכָל אֶתְר, כְּמוֹ מִשָּׂה. אֵלָּא, מְנַהוֹן הוּוּ מְשִׁיגִין לָהּ בְּרִישׁ"א. מְנַהוֹן בְּאִדְנִי"ן בְּשִׁמְעִיָּה. מְנַהוֹן בְּעֵינִין בְּרֵאדָּה. מְנַהוֹן בְּחוֹטְמָא בְּרִיחָא. מְנַהוֹן בְּאִנְפִּין בְּדַבּוּ"ר מְנַהוֹן בְּיָדִין לְקַבְלָא דְּרוּן. מְנַהוֹן בְּרַגְלִין הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (יחזקאל ב) בֵּן אָדָם עֹמֵד עַל רַגְלֵךְ.

אֵלִין דְּקִימִין בְּצִלוֹתָא בְּעַמִּידָה וּמְטְרוֹנִיתָא קָמַת בְּגִינְיָהּ בְּגִין דְּאֵלִין דְּאִתְקַרִּיאוּ רַגְלִין אֵינּוֹן עֲבָדִין כְּג' רְאוּשׁוֹת וּכְג' אַחֲרוֹנוֹת וּבְאִמְצָעוֹת דְּצִלוֹתָא וּכְגִין דָּא צְרִיף עֲבָדָא לְמַהוּי בְּעַמִּידָה קָדָם מְטְרוֹנִיתָא אוּ קָדָם מְלָכָא וּמְטְרוֹנִיתָא דְתַהָא יִתְבָּא וּכְזִמְנָא דְנַפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים כְּלָהוּ נַפְקִי רַגְלִין וּפְמָה דְּאִתְ אָמַר (שמות ר"ב) כְּשֵׁשׁ מֵאוֹת אֵלֶּף רַגְלֵי וְכָלְהוּ הוּוּ עֲבָדִין כְּמָה דְּאִתְ אָמַר (ויקרא כ"ח) כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים, מִיָּד דְּאִתָּא מִשָּׂה קָרָא לוֹן בְּנִין. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (שמות ד') בְּנֵי כְּכֹרִי יִשְׂרָאֵל:

קם חד סבא מאלין דנחתו ממתכתא ואמר בוצינא קדישא והא בחר דנפקי ישראל ממצרים, קרא לון עבדין. אמר, ודאי הכי הוא. אבל הוה בהון דאתקריאו בנין ובהון הוה עבדין, ובהון עם. כמה דאת אמר, שלח את עמי אבל עבדין הוה שש מאות אלף רגלי. אמר וזכא חולקא דבוצינא קדישא דהכי נהרא ביה אורייתא. לבתר דהוה נפקין פליג לון קדשא בריה הוא לתלת סטריין. בנין לסטרא חד. עבדין לסטרא חד. עמא לסטרא חד. והא אוקמוה. ובגין דא רגליין. עלייהו אתמר (חזקאל ב') בן אדם עמוד על רגליה ואי עאלין בעלותא בדחילו ורחימו די"ה הא היכלא אתפתחת לגבייהו כמה דאת אמר (תהלים נ"א) אדני שפתי תפתח: (עד כאן מזה שממות).

בבמיטין דמצחא, באלין קריצין דעל עינין. מפל העם, בעינין. ברוקין דעינא, ובקמיטין דתחות עינא. אנשי חיל, דבהו חילא למיקם בהיכלין דמלכא. בציהבו דאפין. באפין, בבמיטו דאפין. ברשימו דבהו בדיקנא. שנאי בצע, בדין, בשרטוטי ידיו, רשימין דבהו. וכלהו שית סטריין רמיזין הכא, דאתמסרו למשה, לאסתכלא ולמנדע חכמתא סתימאה, וחכמתא דא, ירפן זכאי קשוט כדקא יאות, וזכא חולקיהון.

בתיב (איוב י') עור ובשר תלבישני וגו', כגוונא דא עבד קדשא בריה הוא לעילא, דרגין על דרגין, אלין על אלין, סתימין גו סתימין, וחיילין ורתיכין, אלין על אלין, הכי עביד ככל אינון, ערקין וגידין, ואלין אינון גרמין, וקנימין כקיומא דדרגין עלאין, ואלין אקרון בשר, דרגין ושלטנותא דקין כל בשר, וכל אינון דאתהנון מתננא דבשר, דריחין דקרבינון, ואחרנין דשלטין בבשר. ועילא מפלהו עור, משכא (דאתפשטותא דרקועא ואיהו עור דמשכא) דחפי על כלא.

כגוונא דעבד קדשא בריה הוא ככבים ומזלות במשכא דרקיעא, לאסתכלא בהו, ואינון אחת השמים, ולמנדע בהו חכמתא. הכי עבד קדשא בריה הוא בבני נשא, רשימין וקמיטין בההוא פרצופא דאדם, כאינון פכבים ומזלות, למנדע ולאסתכלא בהו חכמתא סגיא, ולאנתהגא בהו גופא.

כמה דמתחלפי במשכא דרקיעא, חיזו דפכביא ומזלי, לפום עובדין דעלמא, הכי מתחלפין חיזו דרשימין וקמיטין במשכא דבר נש, לפום עובדוי מזמן לזמן. ומלין אלין לא אתמסרו אלא לזכאי קשוט, למנדע ולא לפא חכמתא סגיא.

זה ספר תולדות אדם, מזמן לזמן, לפום עובדוי דאדם, הכי אתילידו, ואתרשימו ואתחלפו ביה רשימין מזמן לזמן. דהא בזמנא דרוח קדשא שריא בגויה, הכי עביד תולדות, ואחזי רשימין ההוא רוח לבר.

ובזמנא דמתעברא וזו מגיה רוח קדשא, ואתניא רוח מסאבא, ובהוא רוח מסאבא הוא מבפששא בגויה, ואחזי לבר חיזו ורשימין ידעאן, דאשמתודען ביה בקמיטין במשכא לבר. (ואה על גב דשערא ומצחא וחוסמא ועיניו, וכל אינון סימניו, קיימין על קיומיהו)

זר"ה פס"ן, את דא דמתחלפא תדיר בהא חכמתא. באת זי"ן, מלה דקיימא בשערא הוה וסימניה זי"ן, ומאני קרבא דשמשון, בשערא. ודא הוא נזרא דאלהים עליה. שערא דקיימא לאשתמודעא, ותליא. דא קיימא באת ז', ואתחבר ביה את צ'. דא עאל ונאפיק ס'.

אי שערא דא תליא ואוכם, ובמצחא תלתא שרטוטין מסטרא דימינא, ותרין משמאלא, ולא מתחברין אלין באלין. בסטר ימינא אית תלתא רשימין דקיקין, דעברין עליהו. ואינון שבילין למעבר על אינון שרטוטין אחרנין. ובסטר שמאלא חמש, וחד מגיה זעיר בארביה. דא קיימא בגו את ז' ואת י'. כדן תשפח קריצין תקיפין דעל חורי עינוי, דמתחברין דא בדא.

דא איהו בר נש מאריה דרוגזא, ולא בבחילו, ונניחא דיליה בעפובא. חשיב בגרמיה דאיהו חפים. ולאו הכי. זקוף רישא לאסתפלא תדיר. מארי מצותא לבר. בביתיה לאו הכי. ואורייתא לא חשיב לאסתפלא בה. מלין דבני נשא חשיבין עליה פמטול, ואתיב מלין תקיפין עליהו.

ואי מתפרשן קריצין דא מן דא, מטו ולא מטו, כדן תשפח במצחא לסטרא דימינא, תרין שרטוטין רברבין וחד זעירא, ותרין רשימין זעירין דעאלין בינייהו לפותיא. ולסטור שמאלא תרין, חד רברבא, וחד זעירא, וחד רשימו זעיר דעאל בחד ולא מטי לתנינא. דא איהו מאריה דרוגזא, לפום שענתא אתמלי רוגזא, ולפום שענתא שכיף רוגזיה, ומארי קטטא בביתיה, ולאו ברוח נייחא. זמנא חדא בעלקמא (נ"א כימיו) אתיב תוקפין לבני נשא. אסתפל לתתא. מצחיה קמיט ברוגזיה, ודמי ככלבא, ומיד שכיף ואתיב רכיבין. דא איהו בר נש, דרוחא דיליה ורעותא דיליה, לאשתדלא בסחורתא (עורא ד) ומגדה בלו והלה ובאשתדלותיה, סליק לממונא. דהא אתחלף את י' באת ס'.

ואי מתפרשן קריצין דא מן דא, ושערין אחרנין עיילין בין דא לדא זעירין. דא נטיר דכבו סגי תדיר. טב איהו בביתיה. וחדו ועציב בכני נשא, דא קיימא בין י' ובין ס'. טמיר ממוניה. לא בעי לאגלוני, ולא תגלי בעובדוי. קמצן איהו. ושעריה גביל דא עם דא, ותלייא. לא חשיב גרמיה למלפש פדקא יאות. מה דלביש לא אתתקן ביה. מצחיה רברבא, תלת שרטוטין בימינא, וארבע בשמאלא תרין רשימין עיילין בינייהו.

דא פד מליל פשיט משכא דמצחא, ואינון שרטוטין לא אתחזון כל פך. כפיף רישיה אזיל. ימינא מגיה שמאלא. שמאלא מגיה ימינא. עצוב תדיר אנונא איהו, מאריה דלישנא בישא. חשיב גרמיה חפים בכל עובדוי. מארי דכבו בכל אינון דמשתדלן באורייתא.

בדרועא שמאלא, אית ליה רשימא אוכמא, וארבע שערין זעירין בה, ותרין רברבין דתליין ביה סומקין. שערא שעיע ותלי, ואיהו, לאו סומק, ולא אוכם, מצחא דיליה לא רב ולא זעיר. דא קיימא בין את ס', ובין את י' פלילא באת ז'.

חד שרטוטא רב במצחיה, דאזלא כפותיא, מסטרא דא לסטרא דא. תרין שרטוטין אחרנין, אכל לא רשימין כל פה, דהא לא קיימין מסטרא דא לסטרא דא, כהאי. ארבע קמיטין זעירין קיימין, בין תרין קריצין, על רישא דחוטמא לעילא.

דא איהו מאריה דחדוה, חפים, פקח, וותרן בממוניה, בכל מה דאשתדל למנדע איהו חפים. לפום שענתא רגז, ולפום שענתא נח רוגזיה, לא נטר דבבו לעלמין. לזמנא טב, ולזמנא לאו הכי כל פה, קאים במתקלא. פד תב למאריה, מאריה אחיד בידיה, וסליק ליקר סגיא. כלא צריכין ליה. את ס' אזלא לדידיה תדיר תיר מאת ז'. כל אינון דנעטין עליה עיטא בישא, לא מצליחין, ולא אתקיים ההוא עיטא, ולא נכלין לאבאשא ליה. אתחזי רמאה ולא הכי הוא. את ס' ואת ז' מגיחין עליה, ובגין פה סליק ונחית. פד תב למאריה, את ס' נצח, ואתעביד רעותיה בכלא. רחמן איהו. ובכי כד אתמלי רחמין.

חד רשומא אית ליה בדרועא ימינא, וקיימא פרוצופא, ולית עליה שערין כלל. ואי שערא קמיטא, ולא תלי תחות אוידין, ואיהו קמיט לעילא מאודנין דא קיימא במלוליה.

מצחיה רב ולא כל פה. שרטוטין דיליה חמש. תלת עברין מסטרא דא לסטרא דא, ותרין לא עברין. מארי קטטה איהו, ובכיתיה תיר. כל עובדוי בכהילו, אתחזי טב, ולא הכי. שבח גרמיה במה דלא אית ביה. דא קאים באת ז' לחוד, וסליק למרחיק באת צ' לחוד, מטי ולא מטי את ס' לית ביה כלל. וותרן במלוליה ולא תיר, אעיל גרמיה במה דלא אתחזי ליה, מאן דאשתתף בהדיה, אצטריך לאסתמרא מחמידו דיליה, אכל אצלח איהו בהדיה.

שערא דתלי ולא שעיע, ושעריה רב. חמש שרטוטין ביה, דמטו ולא מטו דא לדא, עיינין דיליה צהיבין פקחין. דא כפיף רישיה. אתחזי טב וזכאה, ולא הכי. שבח גרמיה. אי אשתדל באורייתא כבר נש רב. תקיף ביצריה. פד מליל, אקמיט חוטמיה ופשיט משכא דמצחיה. פל עובדוי לחיזו דבגי נשא, אצלח בממונא, רמאה איהו בכל עובדוי. מארי דלישאן בישא. דע לאסתמרא מבגי נשא בכלא. שגעונא ביה, ואתפסי במה דאיהו עביר. אעיל קטטין בלחישו.

אודנוי רבין, קיימין בקיימיהו תחות שערא, דא קיימא באת ז' ואת ז', ובגין פה עובדוי לחיזו בגי נשא. בין כתפוי תלין תלת שערין בלא רשימא כלל. מאן דאשתתף בהדיה לא אצלח. ואיהו אצלח ברמאותא דיליה, ואתחזי זכאה לאתרא, וחשיב דעבד לקבליה עובדי קשוט.

שערא קמיטא ותלי תחות אוידין, אי איהו רווק, חד שרטוטא במצחיה, ותלת קמיטין על רישא דחוטמין, בין קריצין דיליה. מאריה דחדוה איהו. פקיחא בכלא. רמאה. וותרן איהו, עביר וותרנותא לאינון דמקרבין בהדיה. דא קיימא באת ס' ואת ז'. וכד הוי סיב, מתחלפן (כ"א ציורא דאתוון) אתוון, את ז' ברישא, ואת ס' בהדיה. לאו איהו וותרן, אלא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אָמֵן) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אָמֵן) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אָמֵן) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִישָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

סֵפֶר

לְתֵיבַת עֲוֹנוֹתֵינוּ

מִנְקֵד

וּבֹ
ט"ז
סְפָרִים

סֵפֶר

מֵאֲזוֹרוֹת
הַיָּהָר

מִנְקֵד

וּבֹ ט"ז סְפָרִים